

Mijn gezin

Ik groeide op in een gezin van zes, in een klein stadje in België. Geboren in 1990 als vurige Boogschutter, kende ik nog de tijd van spelen op straat met vriendinnetjes, ver weg van het toen nog onbekende sociale media. Onze straat was ons speelveld: krijt op de stoep, fietsen in de lege straten en soms een stout belletje-trek. Het leuke aan een kleine stad - en zeker als kind - is dat iedereen kent iedereen en als kind gaf me dit een veilig gevoel. Wanneer ik buiten speelde, was ik heel vaak te vinden bij een buurman of buurvrouw. Ik was natuurlijk nooit ver weg, maar ik herinner me nog die ene keer dat ik met mijn grote zus naar het centrum ging en zij mij helemaal alleen achterliet. Of liep ik nu net zelf weg, dat kan ook, want ik kon soms wel rebels zijn. In elk geval, opeens was ik helemaal alleen in de toen voor mijn verbeelding heel grote stad. Ik vond dat op dat moment helemaal geweldig en ik had het geluk dat de mensen wisten wie ik was, dus werd ik al snel naar huis geëscorteerd door de politie. Voor mij was het een ritje om nooit te vergeten, maar daar waren mijn ouders iets minder blij mee. En zo zijn er van die verhalen die jaarlijks naar boven komen en dit hoort er zeker bij.

Mijn ouders gingen na een jarenlang huwelijk uit elkaar. Voor mij was het geen tragedie, maar ik miste wel vaak de ouder bij

wie ik op dat moment niet was. Mijn ouders hadden geen traditionele co-ouderschap van week om week en dat vond ik heel belangrijk. Ik wilde geen van beide steeds een week missen en omdat mijn ouders toen dicht bij elkaar woonden, was ik vaak vrij in die keuze.

Beiden waren twee hardwerkende mensen die haast nooit vakantie namen, maar ondanks hun harde werk hadden we het financieel niet breed. Daardoor was er ook geen ruimte voor verre familiereizen, maar ik herinner me wel nog dat we enkele jaren op rij met de camper naar Zuid-Frankrijk gingen voor een paar dagen. Die reizen staan me nog vaag bij, maar vormen gekoesterde herinneringen vol vrijheid, avontuur en het gevoel dat de wereld groter was dan het kleine stadje waar wij woonden. Alles was dichtbij, klein en vertrouwd en toch groot genoeg om te dromen. Dus ondanks dat we als gezin nooit verre reizen samen hebben gemaakt, kwam ik als kind niets tekort. Ik hechte meer belang aan kleine momentjes, zoals samen een warme chocomel gaan drinken, boodschappen doen of samen uit eten gaan. Dit zijn momenten die me altijd nauw zullen blijven en aanvoelen alsof ze gisteren waren.

Ondanks het stukgelopen huwelijk van mijn ouders was ik een blij kind. Ik voelde me als kind dicht bij mijn vader in de muziekschool, waar hij een geliefd pianoleraar was. Ik was een heel geliefd kind, dochter van 'dé' pianoleraar. Het gevoel van warmte en veiligheid bereikte steeds weer mijn hart. Mijn vader was een man van weinig woorden, terwijl mijn mama haar

liefde heel vaak uitte in woorden en lieve, zachte knuffels. Hun beider liefde ervoer ik als onvoorwaardelijk, elk op hun eigen manier. Op die manier groeide ik op met twee totaal verschillende werelden van opvoeding: de rationele, principiële kant van mijn vader en de spirituele, liefdevolle en warme kant van mijn moeder. Beiden hebben hun eigen stempel op mij gedrukt, en ik ben dankbaar dat ik deze mix heb mogen ervaren en nu vol trots met me meedraag.

Ik was een kind dat overal aanwezig wilde zijn, dat hunkerde naar aandacht en bevestiging, en dat zich het liefst dichtbij de mensen voelde van wie ik hield. Ik was geen kind dat alleen wilde zijn, maar het liefst in de nabijheid van mijn ouders, zodat ik hun warmte steeds kon voelen. In een groot gezin is dat niet altijd gemakkelijk, want de aandacht moest steeds verdeeld worden tussen mijn twee oudere zussen, mijn broer en mijzelf. Ik zocht dus niet alleen naar liefde en bevestiging bij mijn ouders, maar ook bij mijn zussen en mijn broer, maar ik voelde me vaak onbegrepen en afgewezen. Het leeftijdsverschil met mijn zussen is negen en zeven jaar, wat dus betekende dat zij al een pak verder stonden in hun levensfase dan ikzelf. Mijn broer is drie jaar ouder en door het minder groot leeftijdsverschil waren we vaak op elkaar aangewezen. De scheiding was er niet enkel een tussen mijn ouders, maar tussen het hele gezin. Ik probeerde met iedereen een gelijke connectie op te bouwen, maar dit verliep steeds moeizaam. Mijn oudste zus had al op hele jonge leeftijd een vaste relatie; ze was vaker bij hem, dan dat ze oog had voor haar kleine zusje. Mijn andere zus ging al